

Kjære Mary og Svein

Jaja, så sitter jeg her og trykker i vei på tastaturet igjen da! Det er litt stille akkurat nå, det er en noen som er borte og noen som er ute i møter og da blir det straks litt mindre å gjøre. Derfor tenkte jeg at jeg kunne sende dere noen ord.

Først vil jeg gjerne få lov til å benytte anledningen til å takke dere for at dere stilte opp så fantastisk i forbindelse med bryllupet vårt. Tusen takk for den kjempekoselige lunchen dere stelte i stand for oss alle og for at dere tok i mot mamma, Vivécè og Thor på en så fin måte. De hadde det så hyggelig og var så begeistret for dere begge. Noe jeg selvsagt har full forståelse for!! Jeg tror nesten ikke jeg kunne valgt meg bedre svigerforeldre, om det hadde vært mulig å velge dem ut selv!

Hos oss går livet sin vante gang, selv om noe selvfølgelig er forandret. Bryllupsdagen var jo bare helt fantastisk, det var utrolig stort, ja en mektig opplevelse. Jeg har prøvd å anbefale det samme for Bjarte og Wenche, men vet ikke helt om jeg har fått noe gjennomslag. Jeg tror til og med Ketil hadde sjekket ledige datoer til sommeren som et lite hint, men vi får vel se hva de velger å gjøre.

Jeg håper at alt står bra til nede på Holmen og at Mary ikke jobber for mye. Til jul får hun nemlig mye å gjøre. Jeg har snakket med mamma og for dem passet det best at vi kom til neste år og annethvert år i den rytmen. Det blir derfor en ikke så liten bøling som inntar huset deres den 24 desember og det kan jo bli kjempegøy!

Jeg har skrevet ned et lite resymé, eller hva man skal kalle det, en liten beretning kanskje om hvordan jeg opplevet bryllupsdagen vår. Jeg sender den til dere slik at dere kan lese den dere også.

Dere får ha det riktig så godt begge to, vi snakkes vel om ikke så altfor lenge.

Stooooor kos fra

PS. Jeg skal passe godt på Jarle'n min!! (deres, vår!)

EN BRUDS BERETNING

Et kort resyme fra den største dagen i mitt liv.

Vel, for å ta det hele fra begynnelsen av så var jeg så nervøs at jeg var kvalm, jeg var spent, oppspilt, nervøs - ja jeg ville faktisk nesten sagt vettskremt. Og en ting er sikkert, hadde jeg ikke hatt pappan min ved siden av meg tror jeg aldri jeg hadde klart å sette en fot på innsiden av dørstokken i kirken. Jeg tror aldri jeg har klamret meg sånn til pappas arm noen gang, selv om han mente at jeg hadde holdt ham like hardt i armen da vi kjørte spøkelsestog i Tivoli i Københaven da jeg var 7 år!! (hvem av oss som husker best er jo ikke godt å si...)

Det var jo ikke helt fra begynnelsen dette, så jeg prøver en gang til. Jeg hadde jo bestemt at vi ikke skulle sove sammen siste natten, noe jeg selvfølgelig angret veldig da Jarle skulle dra opp til Bjarte og Wenche ved 00.30 tiden på fredagskvelden. Brud og brudgom skal ikke se hverandre før i kirken på den store dagen, tradisjon liksom - for noe tull. Jeg ville jo at han skulle være sammen med meg og egentlig ville jeg jo helst sove på armen som jeg pleier, jeg kunne egentlig vanskelig forestille meg hvordan jeg i det hele tatt skulle få sove uten å ligge inntil den gode, varme, deilige kroppen til Jarle. Ikke armen og ikke varmen og ikke den beroligende sovepusten til Jarle, uff nei! Jeg var egentlig ganske fortvilet når han skulle gå. Jeg kunne ikke forstå hvordan jeg i det hele tatt hadde kunnet forselå noe så idiotisk, og så lite gjennomtenkt, men det hadde jeg nå en gang gjort. Jeg kunne ikke akkurat begynne å gråte for å få ham til å bli heller, selv om det var vel ikke så veldig langt fra at jeg gjorde nettopp det... (skrulle!?!)

Jeg fikk omsider lagt meg, det var like før 01.30, der ligger jeg og lar tankene fly (jeg håper du la merke til «lar tankene fly» som om jeg hadde noen kontroll over det!) og plutselig kommer jeg på at Jarle og jeg hadde avtale med organisten i kirken 22.15, det hadde vi helt glemt!! Jeg kaster meg over telefonen (ganske oppskjørtet må jeg nok tilstå!) og forteller i fulle farten til Jarle hva jeg har kommet på. Rolig og sindig svarer min kjære meg: ja, ja det er jo ikke mye vi kan få gjort med det. Og det er jo helt riktig, så jeg får roet meg litt ned jeg også, det var veldig godt å høre den rolige, gode varme stemmen som (unnskyld at jeg er så direkte) jeg ELSKER så høyt.

Har du det noen gang slik at du egentlig bare kan lage lyder som forteller (bare deg) ting du ikke kan få uttrykt med ord? Det har jeg, mange forskjellige lyder, helt mine egne lyder. Slike ting får man jo ikke skrevet og ikke hadde du forstått mine lyder heller kanskje. Dette kom vel litt på siden av det jeg egentlig holdt på å fortelle om, men snakke om Jarle da er det ikke alltid jeg klarer å holde styr på tankerekkene mine. Jeg sovnet faktisk omsider, rundt 02.30 tror jeg.

Klokken 07.50 ble jeg vekket av Ketil og fikk beskjed om at jeg hadde 10 minutter på meg til å drunte og så var det opp klokken åtte. Da gikk jeg rett i badekaret og la meg, jeg måtte prøve å slappe litt av, få løst litt opp i skuldrene, de siste dagene hadde blitt ganske

hektiske så jeg lå der og pustet ut (jeg pustet egentlig mer inn enn ut den dagen tror jeg, jeg måtte hvertfall puste ut noen skikkelige «magadrag» med jevne mellomrom) og sluppet av som best jeg kunne. Vannet var så varmt som jeg bare kunne klare, samtidig hadde jeg hårkur og ansiktsmaske, et syn for guder kan jeg tenke meg. Da var det greit å vite at Jarle i hvertfall slapp og seg meg slik på bryllupsdagen vår.

Jeg gikk ut av badekaret, tørket meg og la meg på sengen og hvilte litt. Så kledde jeg på meg noe behagelig og så var klokken ni. Da skulle Siri, min kommende svigerinne (det var jo fortsatt noen timer igjen før hun virkelig ble svigerinne) kjøre meg opp til Suitell Grieg, hvor jeg skulle spise frokost med forlover'n min og min stemor (ikke så ille som det høres ut..) Trond, Liv sin kjære, skulle filme fra vielsen og bryllupet og han var også tilstede under frokosten og en del av forberedelsene våre på hotellrommet. Vi tok en laaang og «avslappet» frokost, jeg må jo innrømme at jeg allerede da var begynt å få en del «sommerfugler» i magen, de flakset og fløy litt rundt - og så hvilte de litt innimellom - heldigvis!!

Etter frokost var det bare å sette igang. Hår ble rullet opp, både Liv sitt og mitt, Liv sminket Beryl, seg selv og meg. Vi røykte, jeg røykte masse, jeg hadde nesten røkt en tyvepakning før jeg gikk inn i kirken klokken femoverhalvfire. Det var veldig godt med røyk den dagen, jeg tror ikke sigaretter har smakt meg bedre tidligere. Liv hadde kjøpt en flaske champagne som vi skulle kose oss med og det gjorde vi det var absolutt ikke noe usmak på den champagnen nei absolutt ikke - men vi åpnet den ganske sent og vi rakk faktisk ikke å drikke den opp heller jeg ville veldig gjerne ha med meg et glass i bilen men fikk opptil flere protester på det. Litt surmulende satte jeg fra meg trøsten min, men nå hadde jeg jo pappan min der, han så litt blek ut og nå kjentes sommerfuglene mine mer ut som flaggermus, en flokk flaggermus, og hadde ikke Liv gitt meg en så god foundation og farge tror jeg nok at ansiktet mitt hadde hatt et klart grønnskjær i det blendahvite. Takk til Coco Chanel, Lancôme, YSL og alle de andre som har bidratt til de mulighetene vi i dag har. Takkoglov for maling og pensler!!

Liv og Trond har fått på seg sine klær, jeg har fått på meg kjolen min og Beryl holder på å kle seg. Liv og Trond har blitt hentet (en fordel å ha klær på da ikke sant?) og er på vei til kirken, sjåføren vår har kommet, det gjorde faktisk godt å se Jahn Petter (å få høre at Jarle hadde det bra og var på vei til kirken han også - alt vel så langt i hvertfall - han hadde ikke fått panikk, kalde føtter eller ombestemt seg - godt). Nå var det bare pappa, Beryl, meg og alle flaggermusene igjen. Klokken 03:00 kjørte vi fra Suitell Grieg, jeg ville heller vente i nærheten av kirken enn å risikere å stå fast i trafikken et eller annet sted. Jahn Petter kjørte laaaangsomt og litt rundtomkring, liten omvei her og liten omvei der - og så sto vi og ventet. Ventet og ventet, jeg lurte på om jeg hadde fått enda en fantastisk idiotisk idé, det hadde kanskje egentlig vært bedre å risikert å bli forsinket i trafikken enn å stå å vente slik. Det er det jeg sier, jeg får de utroligste idéer som jeg tror er lure og som jeg i ettertid synes var utrolig teite. (Selvom jeg må vel innrømme, nå sånn i ettertid, at egentlig er det jo lurt å være for tidlig og heller vente enn å risikere å komme forsent til sin egen vielse, men det føltes ikke særlig smart akkurat der og da) Etterpåklokskap, en god egenskap!

Det virket nå som om flaggermusene også hadde forandret seg, de virket nå store som Kongeørner - minst - og ikke bare det, men de brukte klørne sine også, så det jôg stadig

vekk noen skikkelige tak i magen min, tisse måtte jeg også. Det hadde gjort seg, bruden huker seg ned bak et tre med den hvite brudekjolen med langt slep slepende i vått høstløv og søle, det hadde jo - om ikke annet - vært et syn! (jeg flirte litt for meg selv ved tanken og fant ut at jeg klarte å holde meg.)

Når vi endelig kunne kjøre frem til kirken (etter argumentering og diskutering om hvis klokke som gikk riktig av Jahn Petters, Beryls, pappas og bilens (jeg hadde ikke klokke på)) var kirkeklassen full av folk og biler. Det hadde nemlig vært en vielse tidligere og den var blitt forsinket. Det var så fullt av mennesker og biler at vi pent måtte bli stående og vente noen minutter (noen ganger er minutter sinnsykt laaaaaange, ja nesten lenger enn timer - som for eksempel i dette tilfelle og jeg vil vel også nevne et opphold på glattcelle som et lignende tilfelle). Pappa var på vei ut av bilen for å skjelle litt et par ganger, men vi fikk snakket ham fra det, han var vel ikke helt seg selv han heller.

Endelig kunne bilen kjøre frem til kirketrappen og vi gå ut av bilen. Vi gikk opp kirketrappen, hjertet mitt banket så høyt at det hørtes ut som om noen sto og slo på pauke ved siden av meg, det følte som om det var like ved å banke seg vei ut av kroppen min. Ærnene flakset og sloss, klorte og romsterte verre inni der. Jeg ba de om å være stille flere ganger!! De ville ikke høre, fortvilelsen steg opp og tok nesten pusten fra meg, tenk om jeg ikke klarte å gå opp, det var jo så uuuendelig langt opp. Pappa var ved siden av meg, han sa ikke så mye, hadde fortsatt ikke noen overbevisende god farge (kanskje Liv skulle sminket ham litt også (kniis)), Beryl rettet på slepet mitt, tok et siste kontrollerende blick på frisuren før hun gikk inn.

Så sto vi der da.

Kirketjeneren var så smilende og blid, vi var nok litt stivere i maska vi, pappan min og jeg. Hun spurte med masse smil i stemmen om vi var klare, vi følte oss vel ikke akkurat klare, men fant vel også ut at stort klarere ville vi ikke bli uansett hvor lenge vi sto og ventet. Like greit å få det overstått (go for the heart..!). Hun trykket på «klar»-knappen til organisten og så begynte det å bruse, både av orgelbrus og brus i ørene mine. Jeg trakk pusten dypt og pustet godt ut - hun åpnet dørene og vi begynte å gå oppover kirkegulvet.

Jeg klamret meg til armen til pappa, jeg holdt hardt. Merket at jeg tråkket i kjolen min, sa til pappa at vi måtte gå langsommere, følte det som om jeg holdt på å drukne. Klarte jeg bare å komme opp til den fantastiske mannen min som sto der oppe og ventet på meg, han smilte faktisk oppmuntrende så jeg da jeg var kommet litt nærmere, det gjorde godt, så skulle jeg klare alt. Han var redningsplanken etter å ha svømt lenger enn jeg egentlig maktet, det bruste rundt meg, jeg pustet fortere og fortere. Jeg legger ikke merke til så mye rundt meg, men jeg ser Helles «glis» som får meg til å huske at jeg kanskje burde prøve å smile, da er jeg jo snart fremme også, ser egentlig at dette klarer jeg, jo jeg klarer å komme meg helt opp til redningen min. Åh så vakker han var! I kjole og hvitt, prinsen min, fantastisk flott.

Jeg klarte det! Det jubler inni meg, ærnene er borte, hmm, de tror jeg forsvant idet jeg gikk in kirkedøren, eller var det litt senere - når Helle smilte kanskje, vet ikke helt, vekk er de - det er det eneste som teller. Jeg har mest lyst til å kaste meg om halsen på Jarle, klarer å besinne meg, men er fra meg av lykke der jeg står. Det er som om jeg holder på å sprengte, det er overfylt inni meg. YES!!! Jeg hylter inni meg, det er lydene mine igjen, denne gangen

er det et hyl som rommer lykke og seier i seg, vanskelig å forklare med ord. Vi finner hverandres hender, holder, vi skal sette oss på stolene våre nå, jeg får et kort glimt av mamman min, hun har tårer i øynene. Vi setter oss ned, Liv ordner slepet mitt, legger det i fine folder.

Presten begynner å snakke, jeg får ikke med meg så mye. Jarle og jeg finner hverandres hender igjen, jeg holder hardt, det gjør han også. Øynene hans lyser, deilig, de stråler av varme, ja - han elsker meg - jeg ser det, jeg vet det. Herlig. Utrolig følelse. Presten snakker, munnen hans beveger seg. Får med meg noen ord, han gjør tegn til at vi skal reise oss, det gjør vi, vi holder fortsatt hardt fast i hverandres hender. Presten stiller sine spørsmål, Jarle svarer ja på riktig sted, det gjør jeg også, så gi hverandre hånden på det sier han, vi har allerede gitt hverandre hånden vi, vi blir stående litt nølende løfter våre sammenflettede hender. Så husker jeg fra i går kveld når vi snakket med presten, da sa han vi skulle gi hverandre høyre hånd, jeg holdt Jarle med min høyre hånd, men han holdt meg med sin venstre, jeg får løsnet grepet og gir tegn til å ta tak i den andre han skjønner kjapt poenget. Så skal vi sette på ringene Ole kommer opp med esken Jarle setter ring på min finger, jeg setter ring på hans.

Jeg ser på ringen, den er blank og fin, symbolet på evig troskap sier presten. Kan ikke se meg mett på ringen på fingeren min, presten snakker om respekt for hverandre, om vilje til å kjempe for oss, for ekteskapet. Jeg får med meg litt, synes det høres veldig flott ut. Faller litt ut igjen sitter hele tiden å tvinner ringen min, snurrer den rundt fingeren min, rundt og rundt, rundt og rundt. Glad for ringen, stolt, lykkelig. Så er presten ferdig, vi reiser oss, snur oss og begynner å gå ut, jeg får fortsatt ikke med meg noe særlig av hvem som er i kirken, de blir bare en masse, vi går ut av kirken, føler nesten at jeg svever, glir ut.

Ute i våpenrommet spør min Ektemann meg: Hva skal vi nå? Jeg svarer: Presten sa i går at vi kunne stå her å ta i mot gratulasjoner her. Det er jo litt vått ute, så det er vel like greit, vi gjør det. Vi giftet oss i Bergen, grått med antydning til regn i luften, det betyr ingen verdens ting, alle stråler, trenger ikke solen, alt er så lyst og fint alikevel.

Efter at alle er kommet ut av kirken går vi ut på trappen, det regner ris, får masse i håret, ned i kjolen, mellom brystene, kan ikke akkurat fjerne de. Se hit, se dit, smil, kyss, Jarle tar oppfordringen, bøyer seg mot meg, holder rundt meg kysser meg, først litt forsiktig - så litt dristigere, det kiler i tærne. Kiler i magen, det kiler.....

Flere bilder, vi skal til fotografen, først får vi to champagneglass og en champagneflaske, den bruser, jeg bruser, glassene er gått i «arv» de er tidligere brukt av Jarles to eldre brødre, vi skal gi de videre til Jarles yngste bror når Bjarte og Wenche skal gifte seg. Vi setter oss i bilen og kjører til fotografen. Første etappe er unnagjort.

Når vi kommer til fotografen ligger den rød løperen rullet ut. Så hyggelig! Så begynner arbeidet. Stå sånn, hold slik, skakk litt på hodet - ikke fullt så mye, smil FLASH!! Ny positur: Stå med føttene slik, brudgommen står slik, hold hånden der, len dere litt mot hverandre, smil litt, skakk litt på hodet, se hit, det kan være litt tungt å stå i den stillingen, men bare litt til, oj-sann det er visst tomt for film, et lite øyeblikk, hold stillingen. (Det verker i armer, rygg og ben og vi smiler!) Filmen er skiftet, kamera blir stilt inn, på med filter, (nå ser det ut som om han begynner å bli klar igjen) se hit, trekk litt mer på

smilebåndet. Det er bra, der ja, klikk! (Ryggen føles som som om det er i ferd med å bli delt på midten, bena begynner å bli følelsesløse, kroppen er stiv og støl og vi smiler!! Det er jo egentlig ganske fantastisk! Vi smiler og smiler, dette blir så bra så, samtidens form for tortur, og vi gjør det til og med frivillig! Vi skulle jo fått premie!!) Fotografen gjør oss klare igjen, ny posisjon, nakken og den ene armen verker verst denne gangen. Jeg merker at mannen min begynner å bli litt irritert, han er litt utålmodig, trives ikke, mumler noe om unaturlig. Selv får jeg stadig vekk beskjed om at jeg smiler for mye, klarer ikke annet, det bobler inni meg, når jeg smiler letter det på presset. Endelig, etter en time er det over!

Vi skåler i mer champagne og setter oss i bilen. Nå kjører vi til selskapslokalet der selve festen vår skal være. Jeg blir hjulpet ut av bilen (må passe på kjolen, den er jo så hvit og det er jo så vått) vi går inn i gangen, forloveren min retter på slepet mitt for siste gang. Nevøer og nieser står og ser på med store øyne, jeg får overtalt de til å gå inn sammen med oss, men foran. Vi blir ønsket velkommen med et glass champagne hver, skål, sang, hurrarop og stor applaus. En kjempevelkomst!!

Så begynner den store festen hvor alt bare er gøy. Vi begynner med middagen. Maten smaker godt, vi er ferdig med første gangs servering av hovedretten. Pappa skal holde tale, dette kan han, han er vittig og underholdende, det er svigerfaren min også, gøy å høre ting jeg ikke vet om fra min kjæres barndom. Så er det mannen min sin tur. Han er flink han. Han var ganske nervøs. Jeg er veldig stolt, (jeg ser at det er moren hans også) hjertet svulmer, også sier han noen pene ting om foreldrene mine, om sine og om meg. Så er det plutselig min tur, jeg skal bare lese et dikt, har ikke tenkt så mye på det faktisk, før nå - gikk ikke alt dette veldig fort? Reiser meg, renser stemmen, den er litt grumsete, kremter en gang til, bedre denne gangen. Begynner å lese, det går bra, har klart dette også, snart ferdig bare et vers igjen. Det gikk jo veldig bra, for en dag, alt jeg har gruet for har gått over all forventning, men hva er det egentlig jeg har gruet for? Gå ned en kirkegang? Er det så vanskelig da? Du klarer jo det fint, hvorfor skulle du plutselig snuble denne gangen og hvorfor skulle Jarle ombestemme seg, det var jo han som fridde. Neida, alt går som det skal på en dag som denne, som Jarle sa: Det eneste vi ikke kan gjøre noe med er været, men været kan ikke gjøre noe med oss heller!

Det er fin stemning blandt gjestene, viseverten gjør en god jobb, forteller vitser og historier, nester liksom hele selskapet sammen slik at det får en helhet. Deilig, han jobber, jeg trenger ikke tenke på noe, alt går av seg selv. Desserten er fortært, flere taler er holdt og sanger sunget. Dagens beste kommentar fra barnas side er fra lille Marius som sier til onkel Jarle: «Eg vet hvordan man lager beibier» Ååå, gjør du det? svarer onkel Jarle. «Ja, og eg kan gjøre det helt alene. Eg trenger ikke hjelp en gang. Dere burde slutte å jobbe og bare lage beibier,» sa lille Marius på 3 ½ år.

Vi skal inn i salongen og drikke mocca avec. Ser frem til en liten cognac faktisk. Sier i fra at alle ugifte jenter skal samle seg i nærheten av meg når vi går inn i salongen slik at vi kan finne ut hvem som skal bli den neste som skal stå brud. Av alle jentene er det min lillesøster på 13 år som fikk buketten.

Så er alt klart til å gå polonese, det er liksom innledning til brudevalsens vår. Brudevalsens går nok bra den også, alt går jo bra og vi øvet oss et halvt minutt nede i kjelleren i går kveld, mannen min er ikke så veldig glad i å danse, men det går nok bra det også, han

stoler på at jeg kan så da gjør jeg jo det. Resten av kvelden bare danser jeg og svever rundt, det er en stor dag, mektig, kjempegøy, jeg storkoser meg.

Like før klokken to drar vi opp til Suitell Grieg, der skal vi tilbringe bryllupsnatten vår. Når vi kom opp på rommet ventet det champagne og frisk frukt. Vi satte oss ned åpnet champagnen og satt og pratet. Gjennomgikk hele dagen, fortalte hverandre om hvordan vi reagerte på de forskjellige ting. Vi pratet i timesvis, det var utrolig godt, snakke ut og dele opplevelsen med hverandre. Begge to trøtte, slitne og lykkelig. For en storartet dag. Om selve bryllupsnatten skal jeg ikke si så mye, men jeg fant selv ut at om noen påstår at bryllupsnatten er oppskrytt så har de enten sovnet fra det hele eller vært for fulle til å få med seg hva som skjer.

Morgenen etter ble jeg vekket av min kjære ektemann. Han lente seg over meg og spurte: «Er du våken?» Jeg tror jeg svarte: «Nesten ikke.» Så strekker han seg over meg og tar frem en lang slank pakke, typisk smykkepakke egentlig. Jeg ble straks mer våken. «Vær så god, kjære» sier han. Nå var jeg våken nå, jeg klemmer og susser på ham. Takknemlig for at han har tenkt på det også. Fjerner papiret på pakken, og jo ganske riktig smykkepakke er det. Takknemlig for at jeg har den beste mannen i verden. Lykkelig for at jeg har den beste mannen i verden. Lykkeligste jenta i verden, det er meg det!!